

Zulüm Düzenini Okuyamayanlar Zulme Karşı Direnemezler

Haksöz

Şubat, Türkiye'de batıcı laik elitin ulusçuluk temelinde yeni bir toplum yaratma programının tükenişinin bir izharıydı. Sistemin bir türlü doğal bir mecraya oturamadığı, sivilleşemediği, halk tarafından benimsenmediği, süngü ve cop desteği olmaksızın ayakta durmaya mecalinin kalmadığı, kısacası tıkanıdığı bu tarihte bir kez daha ve resmen ilan ediliyordu. Dayatmacı geleneklerine uygun olarak sorunu kendilerinde ya da dayatmaya çalıştıkları politikalarda değil, halkın yöneliminde arayan egemenler, tıkanıklığı gidermek için yeni bir süreç başlatmayı kararlaştırdılar. Yapılacak şey açıktı: Halk rotadan çıkmıştı! Acilen hizaya sokulmalı, tüm muhalif unsurlar zapturapt altına alınmalıydı! Bunun için yeni kararlara, paketlere, tedbir ve yasaklara ihtiyaç vardı.

Gerçekten bir yıllık süre zarfında egemenler kendilerini yarınlara güvenle taşıyacağına inandıkları kapsamlı faaliyetlere giriştiler. Tehdit olarak algıladıkları her türlü oluşumu bastırma yolunda ellerinden geleni ardlarına koymadılar. Eğitim kurumlarının budanmasından, parlamento aritmetiğinin zorlanmasıyla hükümetin devrilmesine, vakıf, dernek, parti, basın vb. kuruluşlara yönelik baskılara ve daha pek çok alana uzanan operasyonlar gerçekleştirdiler. Toplumun üzerinde korku atmosferini yaygınlaştırmaya çalıştılar.

Ve şimdi egemenler 28 Şubat'ın da tükenişi ile karşı karşıyalar. 28 Şubat süreci daha bir yılını bile doldurmadan çatırdamaya, dökülmeye başladı bile. Süreci başlatanlar ortaya çıkan görüntüyü beğenmiyor ve "sil baştan" demenin sıkıntısı ile kıvranıyorlar. Bu arada faturayı da sivillere çıkartıyorlar: "Ah şu politikacılar yok mu? Zaten her şeyi sulandırır ve bir şey de beceremezler". Devletli zevat "tavsiye" ettikleri kararların uygulanamazını anlama yetisinden uzak, bilakis niçin uygulanmadığının hesabını sorma müstağniliği içinde sivillerin boynuna geçirdikleri kememi her gün biraz daha sıkıyor. Her tarafı dökülmeye yüz tutmuş köhne yapıyı ordan burdan yamalayarak, çivileyerek ayakta tutma çabaları ile nereye varacaklarını kendileri de kestiremeyen sistemin muhafızları, panik ve bıkkınlıkla yeniden silahlarına sarılıyorlar.

Türkiye'de siyasi mekanizma şöyle işliyor: Adı açık(lanmayan) üst düzey askeri yetkililerin ilkin uyarı, sonra tehdit, derken düpedüz fırçalama şeklinde dozu gittikçe yükselen salvoları medya aracılığıyla "ilgililere" iletiliyor. Ardından brifinglerle ve muhtıra adı verilen açıktan tehdit bildirileriyle süreç olgunlaştırılıyor. Bu arada çeşitli -herhalde patronların üzerlerindeki elbiseye bakılarak sivil olduklarına hükmedilen- "sivil toplum" örgütlerinin ve en başta da medyanın lojistik desteği ihmal edilmiyor. Nihayet, önceden kararlaştırılmış bildirilerin imzalanması için tertiplenen MGK toplantıları ile resmiyet kazandırılarak prosedür tamamlanıyor. İşte bu mekanizma demokratik sistem olarak sunuluyor. Hedef ise irtica tehdidine karşı demokrasiyi korumak olarak tanımlanıyor. Sistemin bu savunusu ister istemez insana, namusunu korumak için fahişelik yaptığını ileri süren iddia sahiplerini hatırlatıyor.

Laik diktatörlüğün İslami gelişimi sindirme-yoketme kampanyasını, borazan medya savaş ilanını olarak değerlendiriyor. İrticaya karşı topyekün savaşı, büyük taarruz başlıklarıyla selamlıyor. Burada sihirli kelime, "irtica" İslam'a karşı düşmanlıklarını, bir sürü olarak gördükleri halkın iradesini ve arzularını bastırma gayretlerini bu çok kullanışlı kelimenin ardına sıvınarak kamufle etmek, iktidar sahiplerinin geleneksel taktiği. Herkim ki egemenlerin düzenine karşı çıkıyor, her kim ki zulme, sömürüye ifsada karşı çıkıyor, anında mürteci

damgasını yiyor, İnsanların ya da kurumların, güçlerin Hanlığının başka insanlara dayatılmasına karşı çıkmanın ve yalnız tekbir Han'ın otoritesine teslimiyete çağırmanın adı: İrtica. Düzen, irtica gerekçesinin ardına sığınarak zulmünü, sömürüsünü arttırıyor, katmerleştiriyor. İrtica tehlikesi varsa her türlü haksızlık, hukuksuzluk, zorbalık mubah addediliyor. Bunun için on yıllardır sömürücülerin ellerinde kullanıla kullanıla yalama olmuş demokrasi, hukuk devleti vb. kavramlara İlişkin tartışmalar tedavülden sessizce kaldırılıyor.

Egemenlerin toplumu baskılama ve yeniden dizayn etme temayülleri irtica paketleri ile dışa vuruluyor. Özellikle yasal düzenlemelere ilişkin hazırlıklar tam bir TC klasiği. Zaten bir müddettir, özellikle DGM'lerin İstiklal Mahkemeleri ruhu ile çalışmakta olduğu kamuoyunun malumu idi. Şimdi getirilmeye çalışılan yeni mevzuat ile DGM'lerin önündeki hukuki birtakım sınırlamaların da giderilmesi, böylece sadece ruhu ile değil, cismiyle de İstiklal Mahkemeleri olgusunun yaşatılması hedefleniyor.

Meclise sevk edilen yasalardan birinin de irtica propagandası suçunun 146. madde ile cezalandırılmasını içerdiği söyleniyor. Medyada sevinç çılgınlıklarıyla "irtica propagandasına ağırlaştırılmış müebbet cezası geliyor" diye duyurulan bu girişim aslında doğruyu tam yansıtmıyor. Çünkü şu anda cari ceza mevzuatında ağırlaştırılmış müebbet diye bir ceza yok. Bu bir müddet önce Meclis'e sevk edilen ve "Ceza Yasası'nda Reform" diye sunulan yeni taslağın içerdiği bir düzenleme. Başka birtakım göstermelik şeyler yanında bu düzenleme ile de idam cezalarının kaldırılması, yerine ağırlaştırılmış müebbet getirilmesi planlanıyor. Yani şu anda halen geçerli olan TCK 146. maddenin içerdiği ceza idam. Dolayısıyla İrtica propagandası diye tabir edilen suça karşılık düşünülen ceza da idam oluyor. Ama hem kamuoyunda çarpıcı bir görüntü yaratmaması, hem de dış dünyaya fazla rezil olmamak için beyler idam yerine "ağırlaştırılmış müebbet"ten bahsetmeyi tercih ediyorlar. Kaldı ki irtica paketi ile birlikte gündeme gelen bu yasa tasarısı bir yana, daha önce reform diye Meclis'e sunulan tasarı da bu açıdan açık bir hukuksuzluk İçeriyor. Bilindiği gibi 146. madde anayasal düzeni yıkmaya teşebbüs edenlerin cezalandırılmasını düzenliyor. Madde metninde bu teşebbüsün "cebren" gerçekleştirilmesi şartı yer almakta. Mahkemeler genelde cebren ifadesini silahlı örgütlülük şeklinde yorumlamaktalar. Gerçi DGM'ler zaman zaman Molotof kokteylli eylemden dolayı ya da Sivas davasında görüldüğü gibi ideolojik yorumlama marifetiyle delil ihdas ederek 146. maddeden cezalar verebiliyorlar. Fakat genel uygulamada silahlı örgütlülük ve silahlı eylem şartı aranıyordu. Şimdi bu "reform" tasarısı ile birlikte 146. madde metninden cebren ifadesi kaldırılıyor. Böylelikle hakimlere alabildiğine bir inisiyatif tanınmış oluyor. Zaten ideolojik yargılama yapan DGM'ler, tasarı bu haliyle yasalaşacak olursa düzene muhalif herkese 146. maddeyi rahatlıkla yağdırabilecek. Bu düpedüz engizisyon mantığı! Ve bu engizisyon mantığı hiç utanılmaksızın, kamuoyuna ve dünyaya "idam cezasını kaldırıyoruz" diye övülerek propaganda ediliyor.

"İrtica propagandasına ağırlaştırılmış müebbet hapis geliyor" şeklinde bir cümle, hukukun az çok kaale alındığı herhangi bir ülkede ancak bir utanç vesilesi olarak sarf edilebilir. Ne var ki, Türkiye'de bazılarınca bir müjde olarak sunulabiliyor. Şapka kanununa muhalefet ettiği İçin insanların asıldığı bir geçmişi özlemle, minnetle anan, her vesileyle bu zalimane uygulamaların banilerine övgüler yağdıran bir anlayışa yakışan da bu olsa gerek!

Höt denilince çekip gitmeyen(!) Yılmaz hükümetinin, Meclis'e sevkettiği irtica paketi birkaç husus dışında, üzerinde durulmayı hakeden bir yenilik içermiyor. Brifinglerde sık sık vurgulanmış konular bütünü şimdi hükümetin hazırladığı paket diye gündeme getiriliyor. Burada belki simgesel olarak çekici bir nokta, cami yapımının sınırlaması konusu. Pakette irticaya karşı önlem olarak sıralanan konulardan biri de bundan böyle cami yapımına devletten onay alma zorunluluğunun getirilmesi, ya da açık ifadeyle artık yeni cami inşasına iznin fiilen imkansız hale getirilmesi.

Hani sizin derdiniz siyasi İslamcılar ile idi? Hani sizin dinle, dindar insanlarla bir alıp veremediğiniz yoktu? İşi cami yapımını sınırlamaya kadar vardirmek, neyle kavgalı olduğunu açıkça ortaya koymuyor mu?

"Biz gerçek dindarlarla, mütedeyyin insanlarla kavgalı değiliz" demogojisini her fırsatça tekrarlamalarına rağmen, iktidar sahiplerinin İslam'la ve müslümanlarla açık bir savaş içinde olduklarını herkes biliyor, görüyor. Bu noktada o kadar saldırgan ve tahammülsüzler ki en küçük bir esnekliği ya da "acaba doğru mu yapıyoruz" sorusunu dahi irticaya verilmiş, bir taviz, hatta ihanet olarak algılıyorlar.

Mesut Yılmaz dahi bu durumun müşahhas bir örneği. Seçim konusunun gündeme daha fazla gelmeye başlamasıyla birlikte halka yönelik bir iki ucuz mesaj verme ve bu arada "yarasa Mesut" imajını silme gayretine giren Yılmaz'ın, velinimeti olan askerlere karşı birkaç ayak diretme teşebbüsü anında püskürtüldü. "O yine asker!" üstelik sahte erkeklik gösterisi dolayısıyla rütbe tenziline de uğradı. Artık onbaşı da değil, sadece emir eri!

M. Yılmaz'ın bütün politik hayatının ucuz kahramanlık gösterileri ve zoru görünce çark edişlerle dolu olduğu bilinen bir husus. Yakın dönemde de bunun birçok örneği görüldü. Önce Susurluk türküsü tutturup, "çözmezsem şöyle olayım, böyle olayım" diye caka satıp ardından işin ucu Veli Küçük ve Veli Küçük'tün temsil ettiği kuruma dokununca tornistan etmek; Körfez Krizi'nde baştan, İncirlik üssünün kullanılmasına izin verilmeyeceğini söyleyip, Clinton'un mektubunu aldıktan sonra tekrardan ABD'ye başüstüne mesajı çekmek ve en son askerlerle yaşanan sahte gerilim politikaları hep bu engin çark etme kabiliyetinin örnekleri olarak karşımızda duruyor.

Mamafih her şeye rağmen tabloyu yanlış yorumlamamak gerek. Bu sadece bir Mesut Yılmaz tablosu değil. Bu tablo Türkiye'de sistemin yapısının ve işleyişinin tablosu. Asıl olarak M. Yılmaz'ın çapsız, niteliksiz ve onbaşılığa fit bir politikacı olması sistemin işleyişini derinden etkileyen bir faktör oluşturmuyor. Aynı konumda samimi, kabiliyetli ve İktidar üzerinde daha fazla inisiyatif kullanmakta ısrarlı biri olsa ne değişecekti ki? Sistemin çarkının aykırı unsurlara geçit vermediği açık. Değişmez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez yasalarıyla; MGK'sı, Anayasa Mahkemesi, DGM'si, YÖK'ü vb. kurumlarıyla tepede Demokles'in kılıcı gibi asılı duran askeri müdahale tehditleriyle sistem, sivil politikacıların inisiyatif alanını zaten alabildiğine daraltmış. Sözde halkın iradesini temsil eden parlamento ve siyasi partilere düşense bu oyunda sadece halkı avutmak ve gütmek. 28 Şubat'la birlikte fiili bir darbe sürecinin işlediği de göz önüne alınırsa oyuncuların inisiyatif alanlarının iyiden iyiye sınırlandırılmış olduğu vakıası da ortada. Dolayısıyla oyuncuların becerikli ve kabiliyetli olmaları sadece halkın daha ustaca uyutulması sonucundan başka bir şey getirmeyecek. Böyle bir ihtimaldense halkın birtakım gerçekleri daha rahatlıkla görüp algılayabilmesine zemin sağlayan mevcut halin daha faydalı olduğu rahatlıkla söylenebilir.

Türkiye'de mevcut iktidar tablosu dikkatli bakıldığında bir çıkmazın, bir çözümsüzlüğün fotoğrafı sanki. Egemenler iktidarlarını korumak uğruna her yolu, her şeyi deniyorlar ama yine müsterih olamıyorlar. Çünkü gelecekleri yok onların. Çünkü halka güvenmiyorlar, halka inanmıyorlar. Kanunları, kuralları, kurumları değiştirmek, yenilemek mümkün. İşlerine yaramayanı atıp, yerine yenisini rahatlıkla getirebiliyorlar. Ama halkı ne yapacaklar? İşlerine yaramadı diye halkı da atmaları mümkün mü, ya da yenisini getirmeleri? İşte bu gerçek, egemenlerin uykularını kaçırmakta. Bu müfsit, çürümüş, sömürü düzenini her hâlûkârda sürdürmeleri gerekiyor. Ayakta kalmaları, hayatiyetlerini sürdürmeleri bunu icap ettiriyor. Bunun ise tek bir yolu var: Baskı ve dayatmaya devam etmek; halkın İslam'a yönelişinin önüne geçmek; bunun için gerektiğinde baskı ve şiddet politikalarını kararlılıkla sürdürmek.

Başörtüsü son zamanlarda düzenin kararlılığının yansıdığı en somut alan olarak karşımıza çıkıyor. Kırmızı görmüş boğa misali düzen başörtüsüne karşı topyekûn bir saldırı içerisinde.

Devlet dairelerinde, resmi ya da özel ayırt etmeksizin bütün eğitim kurumlarında üniversitelerde başörtüsüne saldırılar yoğunlaşıyor. Başörtüsü kavgası Türkiye'de egemen laik faşist diktatörlükle bir hayat dini olarak İslam arasındaki asırlık çatışmanın, mücadelenin tüm boyutlarıyla yansıdığı bir savaş alanına dönüşüyor. Başörtüsünü hedef alan hakaretler, sınırlamalar, yasaklar ve cezalar bu ülkede zulüm düzeni cari oldukça müslümanlara hayat hakkı tanınmayacağı, özellikle müslüman bayanlara ise nefes dahi aldırılmayacağı açıkça ortaya koyuyor. Ve bir kez daha bu ülkede zulme karşı direnme sorumluluğunun omuzlarımıza yüklenmiş şerefli bir görev olduğunu anlıyoruz bu saldırılarla. Zulüm çarklarının döndürülmesiyle görevli önde gelen bir memur, bir zamanlar bir beyanında, laik olmadığımız için insan bile sayılmayacağımızı söylemişti. Kur'an'ın beyanıyla hayvanlardan da daha aşağı olan yaratıkların bizim insanlığımızı sorgulamaya elbette hakları yok. Ama şunu biliyoruz ki, İslami kimliğimiz için, değerlerimiz ve şahsiyetimiz için zulme karşı direnme sorumluluğumuzu üstlenmezsek, bırakalım müslüman olmayı, insanlık onurumuzu bile bu düzende korumamız mümkün olmayacaktır.

Üniversitelerinde bile başörtüsü yasağı uygulanan bu ülkede, yazılı hukuk kurallarının ya da eli kolu bağlı kurumların üzerinden hak ve özgürlük talebinde bulunmak, oyalayıcı ve bir o kadar da saptırıcı bir tutumdur. Geleceğimizi zalimlerin insafına, merhametine terk edemeyeceğimize göre direnmek dışında bir çözüm yolunun olamayacağı açıktır. Halkın zulüm politikalarına karşı biriken öfkesini, duyarlılığını muhalif zeminlere taşımak ve İslami mücadeleyi kalıcılaştırmak için öncülük vazifesini yüklenmek zorundayız. Zulüm ve şiddet politikalarının yoğunlaştırılması karşısında yılmamalı, geleceğin bizim olacağına dair inancımızı bir an için bile olsa kaybetmemeliyiz.

Son haftalarda gündemde ağırlıklı bir yer tutan üniversitelerde başörtüsü konusu bile tek başına bir ümit ve güven kaynağı olmalıdır bizler için. 1968 yılında üniversitelerde başörtüsü mücadelesi veren tek bir bayan vardı. Aradan 30 sene geçti ve bugün sokaklarda binlerce başörtülü bayan "Başörtüsü Onurumuzdur Koruyacağız" diye haykırıyor. Sadece bu görüntü bile düzenin niçin bu kadar fanatikleştiğini, saldırganlaştığını ortaya koymaya yetmez mi?

[Haksöz Dergisi Sayı: 85 - Nisan 1998](#)

Kaynak: [Zulüm Düzenini Okuyamayanlar Zulme Karsı Direnemezler - Haksöz](#)